

de har? Der er Alvor i denne Krise. Den højtærede Statsminister behøver ikke at tvivle om Alvoren.

At der er 78 000 arbejdsløse, af hvilke mange, mange Tusinde har lange Maaneders, maaske Aars Arbejdsløshed bag sig, det er en Kendsgerning, en sørgelig Kendsgerning, en Samfundsulykke. Det, at disse Mennesker, disse 78 000, er arbejdsløse, betyder i det mindste et Tab, skal vi sige af et Par Tusind Kroners aarlig Arbejdsfortjeneste for hver; det er 156 000 000 Kr. for lidt i Omsætningen. Hvad vilde det ikke betyde, om disse Mennesker var i Arbejde, om de var i Stand til at købe Føde og Klæder og andre Livsfor nødenheder? Det er et Samfundsspørgsmaal af den alvorligste Art, et Samfundsspørgsmaal, som ikke fortjener den overlegne og affejende Behandling, som Ministeriet mener at kunne give det. Og tro saa endelig ikke, at der vil være nogen Lykke ved at faa gennemført den Handling overfor Fattigfolk, som er Regeringens eneste Anvisning! Tro endelig ikke det!

Tro ikke, at der skabes noget Gode imod Arbejdernes store Hære, har en Politiker en Gang sagt. Jeg beder den højtærede Statsminister tænke paa Sandheden i dette Ord: Tro endelig ikke, at der er nogen som helst Lykke ved det, der nu skal gennemføres tvangsmæssigt overfor en saa stor Del af Befolkningen som Arbejderklassen! Tro endelig ikke, at disse Forslag kan gennemføres uden at sætte Spor, og uden at det giver Bagslag!

Statsministeren (Madsen-Mygdal): Til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Stauning), som talte sidst, vil jeg sige, at det Ord, han sluttede med, skal jeg erindre mig, men jeg beder ogsaa det ærede Medlem og Socialdemokraterne og Fagforeningerne om at erindre sig det Ord.

Naar det ærede Medlem fandt, at jeg var blevet vred, og at Harmen var løbet af med mig, tror jeg, han tager fejl, jeg ved meget vel, hvad jeg har sagt i Dag, jeg er ikke sikker paa, at det ærede Medlem saa fuldt og helt ved, hvad han nu sidst har sagt.

Jeg skal ikke forlænge denne Debat ved at komme ind paa alt, hvad der her er fremholdt. Jeg mener, at jeg i den Besvarelse, jeg har givet paa det ærede Medlems og hans Partis Forespørgsel og paa den Motivering, han har fremsat, har sagt, hvad det var rigtigt at svare paa Forespørgselen, og jeg henviser dertil. Der er kun en enkelt Berigtigelse, jeg ønsker at knytte til det ærede Medlems historiske Be-

tragtninger nu for et Øjeblik siden. Det ærede Medlem udtalte, at det var i 1920—24, at de danske Penge er blevet til „falske Penge“ — det var nu ogsaa et stærkt Ord, men det ærede Medlem er jo ikke smaatkørende med stærke Ord i Dag. Jeg skal deroverfor sige — hvis det ærede Medlem ved „falske Penge“ forstaar, at Valutaen var gaaet langt ned —, at denne Betragning ikke er helt rigtig. Jeg skal oplyse, at det var i Februar 1920, at den danske Krone var nede i 54, og da havde vi en Regering, hvoraf det ærede Medlem var Medlem. Jeg retter ikke nogen Bebrejdelse mod den Regering direkte, thi Regeringen som saadan har ikke direkte Ansvar, men jeg ønsker dog at berigtige, hvad det ærede Medlem i saa Henseende har udtalt, for meget længere ned end til 54 kom Kronen jo dog heldigvis ikke.

For øvrigt tager det ærede Medlem ganske fejl, hvis han tror, jeg mener, at kun Arbejderlønningerne skal ned og ikke andre Lønninger, f. Eks. Direktør-lønninger. Det vilde være ganske uretfærdigt at sige, at det var Arbejdernes Skyld alt sammen, i mange Tilfælde er det maaske i mindre Grad Arbejdernes Skyld; derfor ønsker vi netop ogsaa at undersøge Generalomkostningerne, hvorunder kommer Direktør-lønninger og mange andre Ting, vi ønsker at undersøge, hvad Rolle de spiller. Vi ønsker en fordomsfri Undersøgelse, og det forekommer mig, at ingen kan have noget derimod. Vi ønsker, Undersøgelsen skal føres saaledes, at der fremskaffes objektive Oplysninger, og naar de foreligger, vil jeg haabe — jeg kender det ikke endnu —, at Resultatet er af den Beskaffenhed, at de maa erkendes at have været af Værdi.

Jeg skal dernæst overfor det ærede Medlem Hr. Pürschel sige, at jeg ønsker ikke at gaa fra mit Ansvar med Hensyn til Valutaordningen. Jeg kan ikke have Ansvar for den Hurtighed, hvormed den danske Krone blev genrejst, men den Ordning, som blev truffet, som satte Bund under den danske Kronens Værdi, har jeg min Anpart i, og dette Ansvar ønsker jeg ingen Sinde at gaa bort fra. Men netop derfor mener jeg ogsaa, at alle, der har været med til at genrejse Parikronen, hvis de føler deres Ansvar, maa være med til, overalt hvor de har Indflydelse, paa Udgiftsbudgetter, at indrette dem efter denne Parikrone, og derfor har jeg her sagt, ikke at Parikronens Gennemførelse er det eneste, der skal gøres, men at det er det, der først og fremmest skal gøres, og kan vi ikke enes om det, tror jeg ikke, der er noget som helst, vi kan blive enige om, som nytter, saa længe vi opretholder den